

Olv.: Iz 8,23b-9,3 – 1Kor 1,10-13.17 – Mt 12-23

Jézus működésének színtere

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTBESZÉDE

KEDVES TESTVÉREK!

Jézus elkezdte működését. Kimondja, miért is jött ebbe a világba. Nekünk mindenképpen válaszolni kellene Jézusnak, aki mindegyikünket hív. Nagyon sajátos Jézus hívása, - hallottuk az evangéliumi történetből. - Egyszerűen csak megszólította ezeket az embereket: *“Jöjjetek, kövessetek Engem.”* Szó sincs arról, hogy egy programra hívna embereket. Nem beszél arról, hogy milyen tervei vannak ebben a világban. Ehhez alkalmas szereplőket gyűjt maga köré, egy timet, - mai szóval élve. Hanem egyszerűen:

“ Kövessetek Engem!”

Azt gondolom, hogy ha az egész kereszténységünk ügyét meg akarjuk érteni, akkor ezt a jézusi elhívást kell tudatosítani magunkban. Hiszen a keresztény ember nem egy programot valósít meg, igazából nem küldetése van, bár állandóan erről beszélünk. Nyilvánvaló, így tudjuk megfogalmazni szerepünket, feladatunkat a világban. Másról van szó. Arról van szó,

hogy meghalljuk-e Jézus hívását és Jézushoz tartozunk-e?

Ha valóban Jézushoz tartozunk, akkor majdnem azt mondhatnám, hogy nem kell beszélni küldetésről, nem kell beszélni különböző feladatokról ebben a világban. Magától értetődő lesz, hogy Jézus szellemében járunk-kelünk, tartunk egymással kapcsolatot. Ennek igazából csak az ember látja hasznát, az is, aki jót tesz és az is, akivel jót tesznek.

Bizony, különösen pogány időkben - és azok az idők ilyenek voltak, - pogány időkben általában nem programokat kell meghirdetni, hanem egyszerűen meg kell mutatni azt, hogy hogyan viselkedünk egymással.

*Elegendő, ha az emberek látják jótetteinket!
Ha az emberek megismerik az irgalmas szívünket!
Magától értetődően csatlakoznak!*

Ha ez nem történik meg, akkor meghirdethetünk hatalmas programokat, nem lesz belőle semmi. Tehát ez az egyik és talán a legfontosabb, amit jó lenne ezen a mai vasárnapon tudatosítani Jézus működésével, küldetésével kapcsolatosan, hogy *megszólít bennünket, hogy csatlakozzunk Hozzá!* Ha igazán találkozunk Vele, csatlakozunk Hozzá, akkor valami olyan csoda történhet, mint ami történt azzal a néhány emberrel, akik Jézushoz szegődtek, az apostolokkal.

Ma, amikor egy kicsi gyermeket megkeresztelünk, akkor különösképpen is erre gondolok. Őt is elhívjuk, hogy találkozzon Jézus Krisztussal most először a keresztségben. Szeretném megkérdezni, hogy mit kértek Isten Egyházától a gyermeketek számára. *Az örök életet!*

Nagyon jó, az örök életet. Igen, a keresztséggel az örök életünk útja indul el.

Ezzel szeretném folytatni a mai szentleckére hivatkozva, talán akár lehet ez a mottója is ennek a mai üzenetnek és akár az egész keresztyén életünknek:

*Én Krisztussal tartok,
mert hiszen erre hívnak meg bennünket!*

Ez azt jelenti, hogy az ember ebben az esetben az Isten üdvözítő tervében aktív szereplő lesz. Hiszen az Istennek története van velünk emberekkel. Ezt üdvtörténetnek mondja a teológia. Ha nekünk közös történetünk van az Istennel, akkor üdvösségre jutunk. Örök életre. Akár így is mondhatnám: *igazából az élet ez - szeretetből szeretetbe tart az ember.* Ez az üdvösség történetünk.

*Isten megfoghatatlan szeretetéből születünk,
Isten felé tartunk és Istenben teljesedik ki az életünk.*

Ez a teljesebb élet már most is látható és megtapasztalható, ha valóban Istenhez tartozunk. Mert ha fényt gyűjtünk, akkor annak a fénynek nem lehet azt mondani, hogy ne világíts. Az világítani fog. Ha mi Jézushoz tartozunk, aki a *Világosság*, akkor ez mindenképpen sok-sok ember számára világosságot gyűjt a velünk való kapcsolata, a velünk való összetartozása által. Talán pontosan ebből a szemszögből kellene nézni Jézus egész működését, aki a *Szó*. Mennyire szüksége van az embernek az eligazító szóra, hiszen Jézus az Ige, az Isten kimondott *Szava*.

Ezt azért hangsúlyozom, mert az ószövetségi olvasmányban két fogalmat hallottunk, az egyik a *Szó*. A fogságban, a sötétségben ülő nép *szót* hall, bátorító *szót* hall. A másik, hogy a népnek *világosság* támad. A sötétben ülő, a sötétben tartózkodó népnek *világosság* támad. Ez egy kép a mai vasárnap üzenetében, ami azt jelenti, hogy az ember élete során újra és újra olyan helyzetekbe kerülhet, amikor elbizonytalanodik. Ez az, amit sötétségnek mondunk. Egészségesek vagyunk és megtámad egy betegség. Össze kuszálódik minden. Magától értetődően használjuk a képességeinket, kezünket, lábunkat, az agyunkat, aztán egyszerűen belobban az izületünk és nem tudunk talpra állni. Tegnap délután voltam egy idős embernél, aki tegnap előtt még vidáman járt-kelt az udvaron és tegnap meg se tudott mozdulni. A térde egyszerűen belázasodott. Az ember elveszíti a munkahelyét és minden fölborul. A sötétség szimbólumai ezek.

Jézus megmentő szolgálata, Isten üdvözítő terve pontosan ezt jelenti, hogy az ember ebben, az ilyen helyzetében is Isten kezében tudhatja magát. Ebben a helyzetben is hallhat – ha Istenhez tartozik – egy bátorító *Szót*. Egy ilyen helyzetben az Istenhez tartozásunk olyan, mint a *fény* a sötétségben. Igazából ez az ember keresztyén élete, hogy tudja, hogy minden helyzetben, minden körülmények között Istenhez tartozik. Minden helyzetben, minden körülmények között az Isten tartja az életét a Kezében, ahogy a világ sorsát is az Isten intézi, Ő a történelem Ura.

A történetek, amiket hallottunk, éppen ezt az igazságot akarják alátámasztani. A nép fogságban van és minden elveszett. Próbálják visszaidézni a régi szép időket, de igazából ez

nosztalgiazásba fullad. Aztán jön Izaiás próféta és ebben a legnehezebb helyzetben elmondja, hogy mi az Isten üzenete nektek. Ilyeneket hallottunk, hogy ugyan az történik majd, mint Madian idején. Madian idején az történt, hogy a zsidók egy piciny kis csapata legyőzte a nagy erejű ellenséget. Akkor ezeket a képeket halljuk, hogy még nem is vetettek, de aratni fogtok. - Csodálatos kép. Igazából vereséget szenvedtetek, de elkövetkezik számotokra az az öröm, ami azoknak az öröme, akik elosztják a zsákmányt, a legyőzött ellenség zsákmányát. Egyik képsorozat annak alátámasztására, hogy az Isten ilyen helyzetekben is velünk van. A másik, hogy összetöri az Isten az ígát és elveszi a botot ellenségeitek kezéből. Azt az ígát töri össze, amely most rátok szakadt, nyögtök alatta és nem tudtok kikerülni belőle. A botot elveszi a kezükből, amely bottal ütnek-vernek, hogy minél jobban kihasználjanak titeket. Uralkodnak rajtatok. Mindez megszűnik, mert a véges embernek tudomásul kell vennie, hogy egyszer csak kiveszik kezéből a botot. Egyszer csak leveszik a nyomorultról az ígát. Lehet, hogy agyonvernek azzal a bottal. Lehet, hogy összetörök ez alatt a teher alatt.

De a bibliai gondolkodás, az nem egygenerációs gondolkodás. Nem olyan gondolkodás, mint annak a világnak a gondolkodása, amelyben élünk. Ma mindenki úgy gondolkodik, hogy megragadni az összes lehetőséget. Mi lesz a gyerekeimmel, meg az unokáimmal? Ugyan! Nem is biztos, hogy kell gyerek. Talán unoka sem kell. Csak nekem. Egygenerációs világban élünk. A Bibliának nem ez a gondolkodása és a normális emberi gondolkodás, amire Isten tanít bennünket, nem ez. Hanem az életnek távlatai vannak és csak annak az életnek van távlat, amely élet megszületik. Velünk meghal az élet. Meg kell születni a gyerekeinknek, az unokáinknak, hogy Isten műve beteljesedjen. Jézus erről beszél.

Isten üdvözíteni akarja az embert.

Az Isten,

Aki Fiában a kimondott Igazság,

Aki Fiában a világ Világossága.

Ha az újszövetségi képre gondolunk, "jöhet-e valami jó Názáretből?" Abból a Názáretből, ahol Jézus él, abból a Galileából, ahol Názáret is van. De Jézus még tovább lép. Názáretből elmegy Kafarnaumba, amely a pogányok Galileája és minő meghökkentő, az Isten itt kezd el Jézus által az embermentő, üdvösségszerző művét. Nem Jeruzsálemben, ahol azt gondolják azok, akik ott ülnek a székekben, hogy ők a fény fiai. Ijesztő sötétség van a szívükben. Bárhol megszülethet a fény Gyermek, a pogányok Galileájában is. Ezen is el lehet gondolkodni, hogy a pogányok ismerték föl először a Gyermekben az Istent. Nem véletlen, hogy Jézus a pogányok világában kezd el munkálkodását. Ez az egyetlen reményünk, hogy a pogány Budapesten is működhet az Isten. A pogány Európában is hangzik az Isten igazsága, Jézus tanítása.

Jelen van a Fény, a Világosság, Jézus, akihez csatlakozhatunk, akivel tarthatunk és ebben az esetben a mi emberi életünk üdvösségre vezető utat jelent. Nem leszünk tökéletesek, nem leszünk jók, de Jézushoz tartozunk. Ebben az esetben,

*Jézus közelében az ember gondolkodása megérlelődik
és arról az Istenről tud tanúbizonyságot tenni, aki szeret.*

Testvérek!

Ez az egyetlen igazság: a szeretet tettei, a szeretet cselekedetei.

A szeretet cselekedetei világítanak és ez a világosság az élet ereje, az élet hordozója!

Mi most valamiképpen ezt a *világosságot* szeretnénk elültetni ennek a kicsi gyerekek a szívében. Az Isten szeretetének nyitjuk meg az ő életét, mert a szeretet Istenben születik meg és ez a szeretet árad. Ha az ember megnyílik ennek az áradásnak, akkor befogadta. A csoda pontosan az, hogy ez nem marad meg bennünk. Aki befogadja a Szeretetet, - ezért fontos a Jézussal való találkozás – az csak továbbadni tudja. Akinek nincs mit továbbadni, az azt jelenti, hogy be sem fogadta. Az olyan, mint a folyam. A folyam képére gondoljunk. A forrásból jön, nem lehet megállítani. Lehet gátat építeni, de átbukik a gáton, mert árad.

Isten a Szeretet.

Ez a megváltás csodálatos forrása. Ha ez belénk árad, akkor ez tovább árad és ebből emberek élnek.

+ A M E N +